

paa at praktisere det. Jeg erkender, at det er en Forbandelse at være arbejdsløs. Jeg erkender, at det er en Lykke, hvis det er muligt at skaffe Arbejde til alle. Men naar vi nu har hørt, at der er arbejdsløse, som har gaaet i lange Tider med en Understøttelse gennemsnitlig paa 20 Kr. ugentlig, og at de, som er højest oppe, er naaet op til 28 Kr. ugentlig i Tilfælde, hvor der er Familie at forsørge, saa ved vi jo, at disse Mennesker gaar og længes efter at finde Beskæftigelse, og hvis man nu satte Nødarbejder i Gang, d. v. s. et Arbejde, hvorved de paagældende fremdeles kunde vegetere, tror jeg, man vilde opnaa det, som vilde være det værste af alt, nemlig at man skabte yderligere Ulyst og Uvillie overfor Arbejdet. Det, som det maatte være Opgaven at naa, er jo dog, at vi kunde skaffe Arbejde til alle under saadanne Vilkaar, at de fik Glæde, Lykke og Tilfredshed ved det Arbejde, de opnaaede. Nu har de Herrer Magten i begge Ting, de magter at gennemføre det, de vil være samfundsbevarende, efter hvad de selv fortæller. Nu vel, siger vi, saa vis da, at de magter at ordne det Samfund, de vil bevare, vis, at de er i Stand til at ordne det saadan, at der kan blive Arbejde til alle og Adgang for alle Mennesker til at nyde de Gøder, der er til Stede. Hvis de magter det, tør jeg, selv om de vil gaa andre Veje end dem, Socialdemokraterne mener fører til Maalet, tilsige dem Støtte fra vort Partis Side paa dette som paa saa mange andre Omraader. Vis os Veje, gennem hvilke vi kan naa til, at der skabes Arbejde til alle og Glæde, Lykke og Tilfredshed ved Arbejdet, og vi skal følge dem i Bestræbelserne for at bevare det Samfund, som de mener bør bevares.

Vi faar Dag for Dag — og det gør sikkert alle Partier — Henvendelser fra industridrivende, Ledere af store Industrier, om, at Staten bør hjælpe dem. Jeg fik forleden en Henvendelse fra et Par Ledere af et Aktieselskab. De kom og meddelte mig, at det var aldeles nødvendigt, at de fik Støtte, for det var naaet dertil, at man kunde købe samme Slags Varer, som de fremstillede, i Tyskland, saadan at man kunde have dem herhjemme for mellem 33 og 50 pCt. af, hvad de vedkommende var i Stand til at sælge dem for, naar de blev produceret her, og da jeg spurgte dem: Hvor kan jeg faa disse Varer, for jeg har ikke opdaget, at de er blevet i væsentlig Grad billigere?, saa sagde de: De kan ikke købe

dem billigere, thi de handlende tager Avancen, Varen sælges ikke væsentligt billigere, fordi den er købt billigere, men man sælger den lidt billigere, end den kan produceres i Danmark, Resten betragter man som god Avance. Og vedkommende tilføjede: Vilde I endda gennemføre en Ordning, hvorved der paa de Varer, der indførtes fra Udlandet, ikke blev tjent mere procentvis end paa de Varer, der produceres i Danmark, vilde det allerede være en stor Hjælp. Jeg maatte sige til ham: Det er aldeles umuligt at gennemføre en saadan Foranstaltning, thi det, de Herrer gik til Valg paa i Fjor, var jo netop Friheden. Hvis vi vilde begynde paa i Dag at tale om Avancen for de handlende, der handlede med udenlandske Varer, vilde vi jo fuldstændig bryde med hele Valgrundlaget fra i Fjor, som jo netop var Friheden, dette, at man vilde bort fra de snærende Baand, som den radikale Regering havde lagt paa de handlende, og netop det vilde medføre, at man ikke kunde gøre det. De kunde være ganske sikre paa Støtte fra socialdemokratisk Side og sikkert ogsaa fra radikal Side, men det vilde være umuligt, ja, selvmorderisk for Venstre, om det vilde prøve at yde Hjælp i saa Henseende, thi de skal jo tage Hensyn til Friheden, og det er Friheden, der er praktiseret, det vil sige Friheden med Begrænsninger. Det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen, Finansudvalget Formand, fremdrog, da han forleden talte ved et Møde i Kolding, nogle Eksempler, og han sagde, at der var en Mand, som havde givet Tilbud paa Anlæg af en Kirkegaard — jeg husker ikke Summen, det var saadant noget som en 10 000 Kr., han havde forlangt. Det kunde han udføre Arbejdet for, og han fik det overdraget. Saa kom han en Tid efter og sagde: I maa undskylde, jeg kan ikke udføre Arbejdet for den Pris, for jeg kan ikke faa det Materiale, jeg skal bruge; jeg har gjort det for billigt. Det ærede Medlem nævnte andre Eksempler. Jeg tror, der var Tale om en Mand, som handlede med Træsko; han var nødt til at holde Prisen oppe, ellers kunde han ikke faa det Materiale, han skulde bruge. Og hvad siger saa Venstres Finanslovordfører? Han siger: Jeg indrømmer, atsaadant noget ser ikke godt ud! Mere var der ikke at sige til den Ting: det ser ikke godt ud! Vi har adskillige Eksempler paa noget tilsvarende. Naar en Skomager skal forsaale et Par Støvler, og man spørger ham: Hvordan kan det være, at det ikke bliver billigere